

Capitolul 1

La mijlocul celei de-a cincea runde, puștiul în șort albastru și-a zguduit adversarul cu o stângă serioasă în maxilar. Imediat după, i-a tras o dreaptă drept în cap.

– E gata să se prăbușească, a spus Mick Ballou.

Chiar așa arăta, dar când băiatul în albastru a început să se clatine, celălalt a reușit să-i fure un pumn și s-a agățat anevoie în clinci. Înainte ca arbitrul să îi despartă, i-am putut zări ochii. Păreau opaci, neconcentrați.

– Cât a mai rămas?

– Peste un minut.

– Timp berechet, a spus Mick. Fii atent cum omul tău îl face lat pe băiat. La cât e de mic, e tare ca un taur.

Nu erau chiar așa mici. Boxau la categoria semimijlocie, ceea ce însemna că aveau în jur de 70 kg. Cândva știam limitele de greutate ale tuturor categoriilor, însă pe-atunci era ușor. Acum numărul categoriilor lor s-a dublat, au apărut tot felul de nuanțe și există trei organizații diferite, fiecare cu propriul ei campion. Cred că moda a început când cineva și-a dat seama că e mai ușor să promovezi o partidă de titlu și s-a ajuns acum de numai la așa ceva mai poți să asigți.

Meciul la care asistam însă, nu avea nicio miză de titlu și era hăt-departe de strălucirea și amploarea luptelor de campionat ținute în cazinourile din Vegas și Atlantic City. Mai exact spus, eram într-o baracă din blocuri de beton pe o stradă întunecată din Maspeth, o zonă industrială pustie din cartierul Queens, mărginită la sud și la vest de

secțiunile Greenpoint și Bushwick ale Brooklyn-ului și delimitată de restul cartierului de un semicerc de cimitire. Ai fi putut trăi toată viața în New York fără să ajungi vreodată în Maspeth sau puteai trece cu mașina pe acolo de zeci de ori fără să ai habar unde ești. Cu depozitele, fabricile și străzile rezidențiale sordide de acolo, slabe șanse ca cineva să treacă Maspeth pe lista sa scurtă a locurilor pentru investiții viitoare, dar presupun că nu se știe niciodată. Mai devreme sau mai târziu, investitorii rămân în pană de locuri și-atunci depozitele părăginite ar putea fi readuse la viață, transformate în hogoacuri pentru artiști, iar tinerii ecologiști urbani vor smulge cartonul gudronat putred de pe pereții caselor terasate și vor redecora interioarele. Atunci, de-a lungul trotuarelor de pe Grand Avenue vor crește arbori de *ginkgo biloba* și va fi câte-un aprozor coreean la fiecare intersecție.

Până una alta, singurul semn pe care îl văzusem și care să trimită la viitorul glorios al cartierului era New Maspeth Arena. Cu câteva luni în urmă, Madison Square Garden închisese sala Felt Forum în vederea renovării, iar cândva, pe la începutul lui decembrie, New Maspeth Arena se deschisese, oferind o serie de meciuri de box în fiecare seară de joi, rundele preliminarilor începând în jur de șapte.

Era o clădire mai mică decât Felt Forum și nu avea nimic grandios în alcătuire, pereții erau din blocuri de beton nefasonat și acoperișul din plăci de metal, iar pe podea se turnase doar ciment. Avea o formă dreptunghiulară și ringul era amplasat la jumătatea uneia dintre laturile lungi, vizavi de intrare. Pe cele trei laturi libere se întindeau șiruri de scaune pliante de metal. Toate erau gri, mai puțin primele două rânduri de pe cele trei sectoare, care erau roșii ca sângele. Locurile roșii din fața ringului erau rezervate. În restul sălii te puteai așeza unde voiai, și un loc costa doar cinci dolari, adică cu doi mai puțin decât un bilet de cinema la o premieră, în Manhattan. Chiar și așa, aproape jumătate din scaunele gri rămâneau neocupate.

Prețul era mic ca să se ocupe cât mai multe locuri posibil, astfel încât fanii care urmăreau luptele prin cablu să nu se prindă că evenimentul a fost organizat numai pentru ei. New Maspeth Arena era un fenomen destinat difuzării prin cablu, conținut pentru grila de

programe a FBCS, adică Five Borough Cable Sportscasts¹, cel mai tânăr canal sportiv care încerca să acapareze piața din zona metropolitană a New York-ului. Carele de transmisie ale FBCS erau parcate în față când eu și cu Mick am sosit, la câteva minute după șapte, iar la ora opt au început să transmită.

Acum, se termina cea de-a cincea rundă a ultimei lupte preliminare și băiatul în șort alb încă se ținea în picioare. Amândoi boxerii erau negri, ambii localnici din Brooklyn, primul prezentat ca venind din zona Bedford-Stuyvesant, celălalt, din Crown Heights. Ambii erau tunși scurt și aveau trăsături comune, erau de aceeași înălțime, deși junele în albastru părea mai scund în ring, pentru că lupta adus de spate. Noroc că aveau șortul de culori diferite, altfel ar fi fost greu să-i deosebești.

– Trebuia să-i dea lovitura de grație atunci, a zis Mick. Băiatul era gata să capituleze și el nu l-a putut termina.

– Tânărul în alb are vână, am spus.

– I se-mpăienjenise privirea. Cum îl cheamă pe cel în albastru?

S-a uitat în caietul de program, o singură foaie albastră pe care erau trecute meciurile.

– McCann, a zis. McCann l-a lăsat să-i scape.

– Nu l-a slăbit o clipă.

– Așa-i, l-a bumbăcit cum trebuie, dar n-a fost în stare să-i dea lovitura decisivă. Așa fac mulți, își frăgezesc bine adversarul, dar nu-l pot termina. Nu știu de ce.

– l-au mai rămas trei runde.

Mick a clătinat din cap.

– Și-a ratat șansa, a conchis.

*

Avea dreptate. McCann a câștigat ultimele trei runde fără probleme, dar n-a mai fost aproape de-un knockout niciodată așa cum a

¹ Aprox. Transmisiuni prin cablu în cinci cartiere – n.tr.

fost într-a cincea. La ultimul dangăt de gong, au rămas agățați pentru scurt timp într-o îmbrățișare, transpirați learcă, apoi McCann s-a împleticit în colțul său cu mânușile ridicate-n aer glorios. Arbitrii au fost de acord cu el. Doi l-au declarat câștigător absolut, iar al treilea i-a dat băiatului în alb victoria unei runde.

– Mă duc după o bere, a zis Mick. Vrei și tu?

– Nu acum.

Eram pe primul rând de scaune gri pe partea dreaptă a ringului, cum intrai. De acolo puteam ține sub ochi intrarea, deși până atunci nu prea-mi luasem privirea de la ring. M-am uitat într-acolo acum, în vreme ce Mick s-a îndreptat spre masa cu răcoritoare din celălalt capăt al sălii, și am văzut întâmplător un cunoscut, un negru înalt, tras la un costum bleumarin cu dungi, croit la marele fix. M-am ridicat ca să-l întâmpin și ne-am strâns mâinile.

– Mi s-a părut că tu ești, a spus. M-am strecurat adineauri în spate ca să prind câteva minute din meciul Burdette contra McCann și mi s-a părut că-l văd pe amicul meu Matthew aici, pe locurile la preț redus.

– În Maspeth, totul e la preț redus.

– Că bine spui!

Mi-a pus o mână pe umăr.

– Ne-am cunoscut tot la un meci, așa-i? La Felt Forum?

– Așa-i.

– Erai cu Danny Boy Bell.

– Tu erai cu Sunny. Nu-mi amintesc celălalt nume.

– Sunny Hendryx. Sonya o chema, de fapt, dar nimeni nu-i spunea așa.

Am rostit:

– Nu vrei să stai cu noi? Prietenul meu s-a dus după o bere, dar e liber tot rândul, sau aproape tot. Asta dacă nu te deranjează să stai pe un loc cu preț redus.

A surâs larg.

– Am loc, a spus. Colo, lângă colțul albastru. Tre' să-l încurajez pe omul meu ca să câștige. Îl mai știi pe Kid Bascomb, nu?

– Sigur că da. Era-n program în seara când ne-am cunoscut, l-a bătut pe-un puști italian care mi s-a șters complet din memorie.

– Ție și întregii lumi.

– L-a terminat cu un pumn în plex, asta-mi amintesc. Kid nu luptă-n seara asta, nu? Nu-l văd în program.

– Nu, s-a retras. A pus mânușile-n cui acum vreo doi ani.

– Așa m-am gândit și eu.

– Stă uite-acolo, a zis și a arătat cu degetul. Nu, omul meu e Eldon Rasheed, se bate în meciul serii. Sper să câștige, dar adversarul lui era deja unșpe victorii și abia două înfrângeri, iar una dintre ele a încasat-o din pixul arbitrilor. Așa că nu-i orice adversar.

Vorbea despre strategia de luptă, când Mick s-a întors cu două pahare mari de carton. Într-una era bere, în cealaltă, Cola.

– În caz că ți se face sete, a spus. N-avea rost să stau la ditamai coada doar pentru o bere.

Am spus:

– Mickey Ballou, Chance...

– Chance Coulter.

– Încântat, a spus Mick.

Încă ținea ambele pahare, așa că nu și-au putut da mâna.

– Uite că vine Dominguez, a spus Chance.

Boxerul înainta pe culoar însoțit de alaiul său. Purta un halat albastru-regal cu tivuri albe. Era arătos, avea o față lungă, cu maxilar pătrățos și-o mustață neagră, aranjată. Zâmbea și își saluta fanii cu fluturări din mână. Apoi a urcat în ring.

– Arată bine, a zis Chance. S-ar părea c-o să-i dea de furcă lui Eldon.

– Ții cu celălalt? a întrebat Mick.

– Da, cu Eldon Rasheed. Uite că vine și el. Poate bem ceva împreună cu toții după meci.

Am spus că sună bine. Chance s-a înapoiat la locul lui de lângă colțul albastru. Mick mi-a dat să țin ambele pahare până s-a așezat.

– „Eldon Rasheed contra Peter Dominguez”, a citit. Cine le-alege numele?

– Peter Dominguez e-un nume relativ banal, am spus.

Mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

– Eldon Rasheed, a zis el apăsător în timp ce Rasheed intra printre coarde. Dacă ar fi un concurs de frumusețe, Pedro ar ieși învingător. Rasheed arată ca și când Doamne-Doamne l-ar fi pocnit peste figură cu un lopătoi.

– De ce-ar face asta Dumnezeu?

– De ce face atâtea alte lucruri pe care le face? Amicul tău Chance e-un tip arătos. De unde-l știi?

– I-am făcut o lucrare acum câțiva ani.

– Ceva detectivistic?

– Exact.

– Are-un aer de avocat. La cum se îmbracă...

– De fapt, e dealer de artă africană.

– Sculpturi, de-astea?

– Pe-acolo.

Prezentatorul era în ring, vorbea înflăcărat despre următorul meci și se dădea peste cap să stârnească interesul pentru programul de săptămâna viitoare. A prezentat un boxer local de categorie semimijlocie care urma să lupte în partida cap de afiș de săptămâna viitoare, apoi a rostit numele altor câtorva celebrități care ocupau locuri în fața ringului, printre care și Arthur „Kid” Bascomb. Kid a fost primit cu aceeași rundă de aplauze leșinate cu care au fost întâmpinați toți ceilalți.

Au fost apoi prezentați arbitrul, cei trei membri ai juriului, cronometrul și tipul care trebuie să numere în caz de knockdown. Acesta își făcea socoteala că va avea nițel de lucru acum; amândoi boxerii erau de categorie grea și amândoi își doborâseră bună parte din adversari prin knockdown. Opt dintre cele unsprezece victorii ale lui Dominguez fuseseră prin KO, iar Rasheed, neînvingător în ultimele zece meciuri profesionale, luptase o singură partidă până la capăt.

Dominguez a fost aplaudat furtunos de-o ceată de hispanici din capătul sălii. Ovațiile pentru Rasheed au fost ceva mai reținute. S-au întâlnit în centrul ringului și arbitrul le-a comunicat ceea ce ei știau deja, apoi și-au bătut mânușile între ei și s-au întors fiecare la colțul său. Gongul a sunat și meciul a început.